

Pri teh besedah verže kramarju denar v roko, ki se je pa veselo smijal, mislé si: „Dober tergovec vsak krajcarček porabi lahko noč!“

Hitro pobere svoje ure, vstane in odide.

(Konec prihodnjič.)

Dober pastir.

V nekej revnej fari na koroških gorah je živel pred več leti duhoven, kakoršnega si je človek za dušni blagor vernikov in slavo božjo le želeti mogel. Živel je po zapovedih božjih, bil je lepih lastnosti, čverstega značaja, neutrudljiv delavec v vinogradu Gospodovem, zadovoljen z malim in polhen ljubezni do svojega bližnjega. Marljivo in veselo je delal v svojem tihem krogu. Vsa občina, ki se je daleč v goro protezala, čestila in spoštovala je svojega pastirja in dobrega duhovnega očeta. Staro in mlado ga je ljubilo kakor očeta, ter mu povsod izkazovalo primerno spoštovanje, bodi si, da je govoril z navdušeno besedo ob nedeljah in praznikih s prižnice in razlagal besedo božjo, bodi si, da je pred oltarjem služil sveto mašo, podučeval v spovednici, ali pa pri postelji tolažil bolnike.

Mnogo let je ta dobri duhovnik prav skerbno opravljal službo Gospodovo. Ni je bilo ostre zime, niti gerdega vremena, niti viharne noči, ki bi ga bila mogla doma prideržati, ako ga je klicala sveta njegova dolžnost naj si bode tudi v najdaljši kraj njegove fare.

Svojo sveto službo zvesto opravlja, dočakal je lepo starost. Ali zdaj mu je začelo teló slabeti in v njem ni bilo več onih močí, katerih je treba vsakemu dobremu duhovnemu pastirju za opravljanje njegovih svetih dolžnosti.

Nekega dné je počival bolni župnik v stolu naslanjaču, premišljevaje slabosti človeškega telesa. Ko tako počiva, stopi v sobo poslanec, ki mu donese sporočilo, da eden njegovih faranov nevarno bolan leži, ter želi prejeti sv. rešnje telo.

Z žalostjo se oberne župnik k poslancu, ter mu reče, da v tako slabem stanju ne more iti k bolniku, naj si poišče tedaj duhovna v sosednej fari.

Poslanec odide.

Za šest ur pride zopet drugi poslanec, ter pripoveduje, kako nepotolažljiv je bolnik, ker mu njegov lastni duhovni oče, pri katerem se je tolikokrat verno izpovedal svojih grehov, ne more podati svete popotnice. To rekši pristavi še te besede: „Usmilite se, gospod župnik, revnega bolnika in pojdite z menoj!“

Stari in onemogli župnik je zdaj že ležal v postelji zbog velikih bolečin, ter je sè solznimi očmi izpovedal poslancu, da tako bolehen in reven ne more tako daleč v tako hudej zimi in po tolikem snegu. Tudi župnikova družina nagovarja poslanca, naj se podá v sosedno faro, ker domači gosp. župnik zarés ne more v takem mrazu in tako daleč k bolniku. Poslanec odide.

Ali na vsa ta sporočila niso mogli umiriti bolnika.

Tretji poslanec pride in pripoveduje, kako žalosten je ubogi bolnik, in da nikakor ne more umreti, predno še enkrat ne vidi svojega tolažnika in svojega dobrega duhovnega očeta.

Ko stari župnik to sliši, zbere svoje poslednje moči, vzdigne se v postelji ter reče okrogstoječim: „Pač čutim, da se tudi moja poslednja ura približuje, a vendar ne morem pustiti, da ne bi izpolnil bolnikove želje. Bog mi bode dal moči, da izpolnim svojo poslednjo dolžnost; nesite me torej berž k bolniku.“

To reki se župnik mahoma obleče, vzame korsko srajčico in štolo, ter se pusti nesti v cerkev, da vzame sveto popotnico za umirajoče.

Zdaj pripravijo nosila, posadé nanje starega župnika, ga dobro v plašč zavijejo, ter ga nesó po temnej noči, po mrazu in debelem snegu daleč v goro k umirajočemu bolniku. Cerkvenik z zvončkom in svetiljko v roki je šel naprej. Župnik pa je na nosilih sedé čversto pritiskal sv. rešnje telo na svoje persi ter ves dolgi pot prav goreče molil.

Tako pridejo do kmetske bajtice. Bolnik je že skoro umiral, in je ležal v postelji brez vse zavednosti. Ko je pa slišal pred hišo zvonček žvenkljati, pogleda veselo proti onej strani, od koder se je slišal premili glas zvončka. Ko stopijo v hišo, položé nosila na tla, vzdignejo župnika, ki je še komaj na pol živ deržal presveto rešnje telo v svojih tresočih rokah.

V tem trenutku se na bolnikovem licu pokažejo še poslednja znamenja življenja; povzdigne roki proti nebu, zahvali se Bogu za veliko milost, ki mu jo je izkazal, in ko gosp. župnika prinesejo k njegovej postelji, prime za štolo in jo pobožno poljubi. Še je imel toliko moči, da se izpoveda svojih grehov in prejme sv. rešnje telo; med tem so njegova žena, otroci in prijatelji, ki so ga prišli obiskat klečali zunaj pred vratmi.

Oba bolnika, ubogi kmet in stari župnik, molila sta še nekoliko časa k Bogu; zdaj pa župnikov glas postaja slabejši; dolgi pot in mraz vzela sta mu njegove poslednje moči. On, ki je prinesel bolniku nebeško tolažilo k njegovej smertnej postelji, moral je z njim vred iti v večnost. Poljubi sv. križ, stisne ga umirajočemu sosedu v roki, сосед se nasmeje in — umerl je. Nekoliko pozneje izdahne tudi župnik v revnej kmetskej koči svojo blago dušo.

Tudi ti bodeš moral umreti, tvoja največja tolažba na smertnej postelji pa bode tvoj duhovni pastir, ki ti je tolikokrat kazal pravi pot v večnost.

* * *

Opravljiva Jerica.

Jerica prišedši v nedeljo iz cerkve reče svojej materi; „Mati, ali si videla dènes Rupnikovo Roziko in Franciko, kako sta bili nališpani? O kaj sta imeli vse na glavi! Samih trakov, iglic in cvetja se jima skorej niso videli lasjé. Pač se jima ne pristuje, da se tako lišpati, kedar gresti v cerkev! Zdaj pa poslušaj mati, povedati ti hočem še nekaj drugega. Zdravnikov Polde se je ves čas igral sè svojo molitevno knjižico, smijal se je in gledal okrog sebe, kakor bi bil v kakej kerčmi in ne v cerkvi. Županova hčerka pa se je deržala, kakor bi bila kaka kraljica, komaj da se je upala me pogledati prijazno v oči. Uči-